

то и азъ изнемощѣхъ и да не могъ да
вървѣхъ, тогазъ и азъ щж така да ся об-
лягамъ на плещытъ вы, О, майчице, ре-
кохъ и двѣнкытѣ, ный щемъ драго и прѣ-
драго да тя подирамы и подкрѣпямы.

Между това влѣзохъ и тримата въ
колибѣтъ. Тѣхното идваніе много обра-
дува и болнѣтъ и сына ѝ Стоенча. Тѣ
раздумахъ и двамата и врекохъ ся, че
ще ся погрыжатъ за нуждытъ имъ. Отъ
тогази нагледвахъ гы съсъ всякакво и
болната жена наскоро оздравѣ.

Иванчо и Донка често идвахъ на ко-
либѣтъ, да нагледвать болнѣтъ и тя гы
благославяше и думаше имъ: дѣца, обы-
чайте майкж си и ще бѣдите честити.

Стоенчо вече не ся откъсваше отъ тѣхъ.
Иванчо и Донка, като го имахъ всякога
прѣдъ очитѣ си, думахъ си едно друго:
Ахъ Боже мой, каква радость е да пра-
вишь добро. *Гже колко те-*

*30-522
1937-го, и не пожелеша
на нозото правещи
добро, да ти върна на
гоб мѣсто ало.*